

Jeg kommer derefter til Forslaget under Nr. 6, som omhandler de Tilfælde, i hvilke det skal være tilladt paa Grund af en Politiforfeelse at foretage en Anholdelse. Efter dette Forslag vil det ærede Medlem ikke tillade nogen som helst Anholdelse, undtagen i det Tilfælde, at den Paagjældende er antruffen, — hvad man kalder in flagranti — eller i selve Gjerningen. Dette troer jeg er en uhenfigtsmæssig og i mange Tilfælde uheldig Bestemmelse, thi, hvis det ærede Medlems Forslag bliver vedtaget, vil det altsaa — for at nævne et praktisk Tilfælde — ikke være muligt at anholde en udenlandsk Handelsreisende, som f. Ex. har begaaet Overtrædelse af Lovgivningen om Prøvehandel, naar han ikke er truffen lige i Gjerningen, og dette uagtet han maaskee staaer lige i Begreb med at forlade Landet og ikke er istand eller villig til at stille Sikkerhed for, at han vil komme tilstede, naar han paa sædvanlig Maade bliver kaldet for Retten. Jeg troer, at dette vilde være en uheldig og upraktisk Bestemmelse, thi det vilde jo medføre, at man i mange Tilfælde maatte lade Forfeelser gaae ustraffede hen, og jeg vil endnu fremhæve — som jeg allerede tillod mig at udtale før — at det meget ofte vil være i den Paagjældendes egen Interesse, at man strax bringer ham for Politidommeren og afgjør Sagen hurtigst mulig, istedetfor at lade ham reise maaskee mange Mile bort og derefter, ved at stævne ham for Retten med fornødent Varsel, lade ham foretage en længere Reise. Og saa fra den Paagjældendes Standpunkt vil det ofte være at foretrække strax gennem en Anholdelse at komme til at møde for Politiretten og der faae en Afgjørelse paa den Sag, hvorfor han er sigtet. Jeg troer derfor heller ikke, at dette Forslag anbefaler sig mere end de andre ved sin praktiske Uwendelighed; det forekommer mig overhovedet, at det vilde see besynderligt ud, om man i denne Lov vilde fravige det, som nu engang er vedtaget i den kjøbenhavnske Lov, og som ikke, saavidt mig bekjendt, har medført Ulemper. Lad os vente med at give mere udtømmende Regler for hele denne Materie, intil vi faae en virkelig gennemført Adskillelse af Administrationen og den dømmende Myndighed ogsaa udenfor Kjøbenhavn; saa er

det Tidspunkt kommet, hvor man kan tage dette — jeg gjentager det — overordentlig vanskelige Materiale for og behandle det grundigt, saa at man fra alle Sider kan være tilfreds med Resultatet. Dette Tidspunkt troer jeg imidlertid ikke er kommet endnu, og jeg vil derfor ret indstændig anmode det ærede Thing om i saa Henseende at følge Udvalget. Med Hensyn til de af Udvalget stillede Vædringsforslag til § 11 vil jeg ganske i Almindelighed bemærke, at jeg er imod denne hele Paragraph. Da Sagen ifjor var til Behandling her i Thinget, tillod jeg mig at udtale mig imod denne Bestemmelse, der, som ærede Medlemmer ville see, gaar ud paa, at under visse Omstændigheder skal enhver tilstedeværende privat Person paa Forlangende under Strafsvar være Politiet behjælpelig til Gjenoprettelse af Orden og Rolighed. Jeg troer, at det er et for stærkt Forlangende, som man saaledes stiller til de Private, og at det i mange Tilfælde vil afstedkomme flere Ulemper, end hvis man aldeles lod det falde bort. Jeg troer ikke, at Paragraphen vil have stor praktisk Betydning, og da det ærede Udvalg er stemt for at beholde Bestemmelsen, skal jeg for mit Vedkommende ikke sige Noget derimod, uagtet jeg ikke er tilfreds med den. — At Udvalget under Nr. 9 til § 12 har stillet Forslag om mere detaillerede Bestemmelser angaaende Straf for fremsusende og letfindige Anholdelser og Misbrug af Myndighed, kan jeg for mit Vedkommende, efter hvad jeg tidligere har ytret, ikke Andet end være enig i. — Mod Vædringsforslaget under Nr. 10 af Udvalgets Fleertal kan der jo i og for sig ikke være det Mindste at indvende; men jeg vil dog henlede Opmærksomheden paa, at det i mange Tilfælde ikke vil faae Stort at sige, idet nemlig Politimesteren efter Communalloven af 26de Mai 1868 § 18 er bemyndiget til at affædige sine Betjente, naar han ikke finder sig tilfreds med den Maade, hvorpaa de røgte deres Hverv, og gennem Communalloven er der saaledes allerede givet ham en Myndighed, som gaar adskilligt videre; end den, som det ærede Udvalgs Fleertal her vil fastsætte. — Vædringsforslaget under Nr. 11 omhandler jo det Spøgsmaal, om en